

LES ELECCIONS DEL 25-N NO SERAN
NOMÉS PER TRIAR EL PARLAMENT

Jordi Badia

Periodista

La independència als ulls

El dia 25 de novembre, tothom que vagi a votar sabrà què tria: independència sí o no. És veritat, són unes eleccions generals al Parlament de Catalunya i no pas un referèndum d'autodeterminació: però com si ho fos. El debat sobre política general d'aquesta setmana ha tingut la virtut de centrar la qüestió i de fixar la posició de cadascun dels partits. Era necessari i és positiu. Tan necessària i tan positiva com la convocatòria d'eleccions mateixa. Perquè ara el més urgent és saber quants partidaris té la independència per dilucidar si és un sentiment tan majoritari com va semblar l'Onze de Setembre o bé només és una quimera que aplega nostàlgics i empenyats. Sense tenir la validació dels vots, qualsevol proclama en el sentit que sigui és fer foc d'encenalls.

EL DEBAT AL PARLAMENT ha situat en el cantó del "sí" CiU, ERC, ICV, SI i DC. És a dir, 86 escons, que són gairebé els dos terços (90 escons) que es demanen normalment per reformar constitucions. Els partidaris del "no" són el PP i Ciutadans (21 escons). I queda el PSC (28 escons), que se situa en una via intermèdia, defensant el federalisme. És impossible preveure quina configuració d'hemicicle quedarà després de les eleccions. Ara, és segur que el debat es polaritzarà més del que ja ho està. Viurem dos mesos de molt soroll, sobretot perquè el cantó del "no" juga amb l'avantatge de ser molts més i no té ni

LLUÍS ROMERO

Com més força democràtica s'assoleixi i es pugui exhibir, més suau haurà de ser el gest per doblegar la resistència espanyola i guanyar-se l'aval internacional

escrúpols ni vergonya a l'hora de fer por i amenaçar d'aplicar tot el pes de les lleis, les que ja tenen i les que poden fer-se aprovar si creuen que perden i molt els convé. Que en són capaços, ho sabem, tenim exemples passats i casos recents.

QUAN DOS ES BARALLEN acostuma a haver-hi un tercer que rep. En aquest cas, el PSC té tots els números de clavar-se una bona clatellada. Ja es veurà. Tanmateix, la seva proposta federal és increïble en tots els sentits: no hi ha qui se'n cregui la viabilitat i no s'entén que encara hi insisteixin;

hi ha frontisses rovellades i persistències que són ben quimèriques. I la prova és la divisió que tenen entre ells, amb un sector de notables i veterans que els deserten i unes bases locals que tiren pel dret i apliquen el dret a decidir en els seus feus municipals (Igualada, per exemple). De les seves fonts en beuran els espanyolistes i els independentistes. La incògnita és saber amb quina fesomia més xuclada no apareixeran la nit del 25-N.

L'OBJECTIU DELS PARTITS del "sí" ha de ser revalidar i elevar tant com puguin els 86 escons que ara

tenen. Alguna de les formacions que ara el formen hi deixarà la pell, segur. Tot el que sigui superar els 90 escons és dotar-se de múscul democràtic. Perquè, un cop comptats, caldrà debatre novament per decidir, ara sí de debò, cap a on tirar i com fer-ho, i qualsevol decisió es veurà més clarament en funció de quina sigui la força obtinguda. Com més escons, més llum. Hi ha l'opció del referèndum o la de la declaració unilateral, tan il·legal l'una com l'altra, i tan democràtiques alhora com poden arribar a ser. Cap de les dues és en l'ordenament jurídic espanyol ni en l'internacional. No hi fa res i no cal patir-hi. El moviment de ruptura serà inevitable. Ho ha estat històricament i arreu. Per això, com més força democràtica s'assoleixi i es pugui exhibir, més suau haurà de ser el gest per doblegar la resistència espanyola i guanyar-se l'aval internacional, fins a fer-se de vellut. Qualsevol de les vies de ruptura (o evolució) requerirà el reconeixement internacional.

ARA PER ARA ÉS CLAR que el país se la juga. Com va dir el president Mas, l'envit llançat pot sortir bé o malament. No hi havia alternativa. Pertant, val més creure que la impressió que la independència és un sentiment majoritari és certa i que la il·lusió vencerà la por que ens volen fer. Catalunya és un poble amb afany de justícia i llibertat, va dir Josep Suñol i Garriga fa vuitanta anys, i avui la independència és una espurna de sol en els ulls d'aquest poble.